

nastrožal, a se Nzenjom a s Szepetanjom pschi sebt myšlil: Njeka to Pscheszjehanje? Jchať mam ja ja to, so ja Bohu tu najwetšchu a najšješchu Sslužbu stym činju, a džesche tehodla:

Schtu sy ty, Kneže? Ton Kneš džesche: Ja sym Jesus, kotrehož ty pscheszjehasch. Stym je tak wele prajene: Schtož ty mojim Kšcheszijanam činisch, to ty mi činisch. Nadpane jeho tak we jeho Njehach, wubudži jeho Sšwjedomnje a porukuje jemu, jako swojemu Pscheszjeharej schitku pscheljatu Krej tych Kšcheszijanow, so neby žadyn Džiw byl, so so Pawolej sezto a won smolom wumrjel by. Pschetož dyž to jenemu prawje do Woczow a na Wutrobu bije, so je Boha pscheszjehať, da budže mało Troschta wošche wostacž. Naschim Podjanskim so tež tak pojndže we pošlenej Schtundzi, dyž budža wumrecž dyrbecž, aby na šudnym Dnju: Tedom budže jich jich hegen Sšwjedomnje wobškoržicž, a jich tak s Semi porasycž, so woni ani Wodych ani Kroblosz wjazy njecž nebudža. Ton Kneš ryczi snim po hebrejsku; jeho Towarschojo widža to Sšwjetto a nastroža so. Ton Kneš pak teho, kotryž snim ryczi, nešlyšcha woni. Tehodla woni newedža, kak je so jim stalo. Ton Kneš ryczi pak dale:

Gzeschko czi budže pschecziwo Botremu kopač.

To je jene wulke Napominanje sawschitlich tych, kotšiz Křystuša a jeho Sšlowo pscheszjehacž zedža. Alle woni tu Nladu nimaju, so bychy jo wjericž moli, tehodla so woni newobrocža, kajž Pawol, ale pschiberaju we Njehach, hacž tu časnje a tam wjecžnje wumrecž a sabinyčž dyrbja. Lupa Wjez je to, praji Křystus, so so ty tak naduwasch; jchto da stym dokonesch? Nicžo druhe, hacž jo mi do Wotrehu bijesch. To je lupy Wofak, kotryž pschecziwo Botremu kopa, aby Mohomaj do Schpiša šupa. Jako to Pa-

wol šlyšchesche, džesche won se Nzenjom a s Szepetanjom:

Kneže, jchto jesch, so bych cžinil?

Tak, tak dyrbi so jedyn wucžicž. Tu ton Muž, kotryž rjeka Jesus Nazarenski, može jenemu tak dopowedžicž, so jo wjeszje cžuje. Pawol bydžische dyrbjať sazwyblo-wacž, a wumrecž, dy by jeho Křystus horje nesbjenył a nepotroschtował. Pschetož won džesche knemu.

Staju, dži do Mjesta, tam budže czi powedžene, jchto ty cžinicž dyrbiš.

Tudy dyrbi so wošebnje na to kedžbowacž. Hacž runje Boh šnebeš delje s Pawolom ryczi, da won tola nochže ton prjedarski Samt stym horjesbjenučž, ani nikomu njeschto nowe cžinicž. Won bydžische jemu tež moł jara derje psches Kneš šnebeš delje pschifasacž, jchto won cžinicž dyrbi. Alle won jeho pokazje šprjedarskemu Samtej aby s Duchomnem, tam dyrbi won šlyšhecž a wuknyčž, jchtož kwuknenju je. Pschetož nasch Boh a Kneš nochže nikomu nicžo nowe cžinicž, ale dawa swoju Sheženizu a Ewangelion žylnu Sšwjetej jenemu tak derje, jako druhemu. We tym dyrbinym my wuknyčž, kak my šbožni byčž možemy. My nedyrbinym na to cžafacž, hacž budže nam Boh njeschto nowe cžinicž aby Jandžela šnebeš pošlacž. Pschetož won ze, so bychmy schli, a to Ewangelion wot tych šlyšcheli, kotšiz jo prjeduja, tam dyrbinym jeho namafacž, a hewak nidže.

Tehodla so tym prawje stane, kotšiz njeschto wošebnišche pytaju, so potom teho cžorneho Napaka, teho Szerta, sa lubosneho Hošbja namafaju. Tych Sawednikow, jako Karlstad, Münzer a drusy wjazy sy, kotšiz so do Kuta šynu, a cžafaju tam na nascheho Boha a Kneša, a na šwjateho Ducha, šaslepi a wobšyne Szert, a Boh dopuschezi, so so jim Szert we Schtalezi Jandžela šjewi, a jim so prawje stane. Schaf neje nasch Boh a Kneš Pawolej nicžo